

ZÁKLADNÁ ŠKOLA, KÚPELNÁ 2, PREŠOV

SURFER

ŠKOLSKÝ ČASOPIS

ČÍSLO 25

ŠKOLSKÝ ROK 2018/2019

Obsah

Obsah	2
Slovo na úvod.....	3
Zážitky z leta	4
Nezabudnuteľné prázdniny.....	5
S prvým padnutím lístia začína i školský rok.....	7
1. deň deviataka.....	9
Prvé pocity deviataka.....	9
Pocity z 2. stupňa	12
Úcta k starším.....	13
Beseda so spisovateľkou.....	14
Môj výlet k pamätníku Dukla.....	14
Tri dôvody, prečo môžem byť hrdá na svoj národ	15
Zaujímať sa je užitočné	18
Vlastná tvorba.....	23
Kapustníky.....	23
Anekdoty	27
Biológia tak trochu inak	28
Slovo na záver	29
Zloženie redakčnej rady	29

Slovo na úvod

Hovorí sa, že začiatky sú vždy ťažké. Je to pravda, no záleží aj na tom, aký začiatok máme na mysli. My, redaktori školského časopisu, sa budeme na pár riadkoch venovať začiatku školského roka.

Je, samozrejme, rozdiel začínať školský rok ako prvák, iné ako piatak, iné ako deviatak. Určite to majú najťažšie tí najmenší, prváčikovia, ktorí ešte netušia, čo nové im škola prinesie. Rovnako to nie je každoročne jednoduché pre piatakov, ktorí prichádzajú prvý deň do školy tiež s istou obavou, čo im druhý stupeň prinesie, kto ich bude vyučovať jednotlivé predmety. Zmena výrazu určite nastáva aj u deviatakov, ktorí si sú na úvodnom nástupe vedomí, že je ich posledný na základnej škole. Aj keď 3. september bol plný príjemných i menej príjemných emócií, v priebehu prvého týždňa všetko zapadlo do starých koľají a všetci sme sa naplno vrhli do naberania nových informácií.

Samozrejme, hneď druhý týždeň sme začali pracovať naplno aj my v časopise a snažili sme sa pre vás, našich čitateľov, pripraviť veľa zaujímavých článkov či umeleckých zážitkov vo forme vlastnej tvorby a ilustrácií.

Prajeme vám príjemné čítanie!

Leto a vytúžené prázdniny sú už za nami, no my stále na ne spomíname, pretože zážitky ostali v nás. Ako spomínajú niektorí na svoje prázdniny?! Prečítajte si!

Zážitky z leta

Prázdniny som začala už koncom školy. Po pár dňoch sme odleteli na dovolenku, leteli sme z Budapešti smer Obzor Bulharsko. Po prilete nás čakala cesta do hotela. Hneď ako sme sa vybalili, išli sme na pláž. More bolo vynikajúce, možno trochu studené, ale pri tej veľkej horúčave to padlo vhod. Celú dovolenku bolo more pokojné. Každý deň na dovolenke som hrala volejbal aj s Nemcami, Rusmi, dokonca aj Slovákami, takže som si precvičovala angličtinu, ruštinu a pár slovíčok som sa naučila aj po nemecky. Naša dovolenková rutina boli večerné prechádzky túlavým mestom. Dovolenku som si neskutočne užila.

Po dovolenke som bola aspoň chvíľku doma. Potom som druhú polovičku júla strávila v Martine. Boli sme na kúpaliskách, na rôznych túrach. Jeden deň sme navštívili chatu pod Šútovským vodopádom. Jedno dievča tam malo ukulele a ja som si ho hneď zamilovala, naučila som sa aj pár pesničiek. Pred odchodom z Martina som dostala moju vlastnú ukulele, na ktorej každý deň hrám.

V auguste som začala trénovať, bolo to však ťažšie po dovolenke nič nerobenia. Ale tréningy boli zábavné. V sobotu 1.9. sme mali turnaj v RNV, veľmi som si ho užila, tréner nám kúpil kofolu, zahráli sme si volejbal. Moje prázdniny skončili, no ostali mi zážitky, na ktoré sa len tak nezabúda.

Ester Halagová, 9.A

Nezabudnuteľné prázdniny

30.6.2018 sa pre všetkých školákov skončilo desaťmesačné učenie sa a príprava na testy, ústne skúšania, päťminútovky či malé prepadovky. Viacerým určite skončili aj stresy z toho, akú dostanú známku či už z testov, alebo ústnych skúšaní.

Po celom školskom roku 2017/2018 prišli dva horúce mesiace prázdnin, na ktoré sme sa mnohí veľmi tešili. Ja osobne som sa tešila z narodenia môjho synovca Lukáška a už som sa nevedela dočkať, kedy ho budem môcť začať kočikovať, nosiť na rukách, starať sa o neho a veľa ďalších iných vecí.

Išli dni a týždne a ja aj s mojimi rodičmi sme 19. júla o desiatej večer odcestovali do Prahy. Začal sa nám menší päťdňový výlet, na ktorý sme sa veľmi tešili. O siedmej ráno sme prišli na Hlavní nádraží a začali hľadať centrum. Všetko dobre dopadlo, nestratili sme sa a videli sme toho veľmi veľa. Vždy radi obdivujeme nádherné miesta a pamiatky Prahy. Za celých päť dní sme prešli približne 50km. Bol to hlavne pre mňa obrovský zážitok, aj keď som už v Prahe bola. Veľmi sme si to užili, no jediné, čo nám v Prahe chýbalo, bol Lukáško. Domov sme prišli 22. júla v nedeľu. Ďalšie týždne som si užívala doma aj spolu s Lukáškom.

V auguste prišiel týždeň, na ktorý som sa už nemohla dočkať. Bol to denný tábor v obci Jarovnice, kde býva moja babka, takže som prespávala u nej. Už tretíkrát som sa zúčastnila takéhoto tábora. Vždy sa tam rada vraciam. Každý deň boli pre nás pripravené rôzne aktivity. Napríklad vodné hry na osvieženie v letných horúčavách alebo aj práce v skupinkách.

Celé prázdniny som si veľmi užila, odniesla veľa zážitkov a spoznala nových priateľov.

Jana Jakobčinová 7.B

S prvým padnutím lístia začína i školský rok...

Ponúkame vám zopár myšlienok našich žiakov, ako vnímajú prvý deň v škole, školu, Aké majú pocity.

September. Mesiac, na ktorý sa niektorí tešia, iní nie. Čas, kedy sa po dvoch mesiacoch opäť školy prebudia k životu a chodby sa naplnia žiakmi.

Na môj úplne prvý školský deň si spomínam len matne. Nevedela som, čo mám od školy čakať a ako to vlastne v škole chodí. Keď som videla deviatakov na druhej strane dvora, nevedela som si predstaviť, že raz tam budem stáť aj ja a deväť rokov sa mi zdalo ako nesmierne dlhá doba. No a dnes už na tom mieste som. Ani neviem ako a základná škola sa pre mňa pomaly stáva minulosťou. Čím som staršia, tým menšia udalosť pre mňa začiatok roka je. Bývala som nervózna a vystrašená, no tieto pocity už dávno opadli.

I keď sa môže zdať začiatok školského roka ako koniec niečoho dobrého a začiatok povinností, hromady domácich úloh a hodín strávených sedením v škole, stále máte kamarátov, na ktorých sa môžete tešiť. A keď prestanete školu vnímať ako miesto, z ktorého sa chcete čo najrýchlejšie dostať preč, čas začne bežať rýchlejšie. Začnete si uvedomovať, aká dôležitá súčasť vášho života je škola. Od prvých písmen, slov, cez násobilku a odmocniny až po výber strednej školy, novej kapitoly života.

Aj keď to nebude jednoduché, nezabúdajte si túto časť vášho života užiť, pretože je jediná a posledná. V niektorých obdobiach je to ťažké, no nezabúdajte, aj malými krôčikmi sa posúvate bližšie k cieľu.

Miriam Gajdošová, 9.C

Ke Yu Li, 7. A

Ellie Ivančová, 6.A

.1. deň deviataka

3. september, veľký deň pre všetkých, nielen pre žiakov, ale aj pre ich rodičov, no samozrejme, i pre nás deviatakov.

To obľúbené slovné spojenie „posledný rok“ si prehrávam v hlave azda už aj dva mesiace. Do školy sa teším, pokiaľ mi ráno nezazvoní budík – vtedy zo mňa všetka radosť opadne. Keď sa mi podarí vyliezť z milovanej teplej postieľky, začína to najhoršie, výber outfitu... Každý sa na prvý deň nejako pekne oblečie...

Pred školou už stojí húf detí, ktoré čakajú na svoju učiteľku. Naša trieda už rovno ide na ihrisko. Na začiatok povie pani riaditeľka pár slov, popravde už po minúte neviem, o čom hovorí, iba premýšľam nad monitorom, prijímacími skúškami a všetkými možnými aj nemožnými testami, ktoré ma ešte len čakajú. Avšak keď pani riaditeľka ukončí svoj príhovor, starosti hodím za hlavu a idem si užívať náš posledný rok!

Držte nám prsty, nech si poradíme s tým, čo máme zvládnuť. Veď ak sa to podarilo iným deviatakom, prečo by sme to nedali aj my?!

Júlia Musilová 9.C

Prvé pocity deviataka

Každé ráno posledných dní prázdnin som sa budila s obavou z deviateho ročníka a skúšok, ktoré na nás čakajú.

Keď som bola malá, pozerala som sa na deviatakov ako na veľkých, najstarších. No keď som postúpila do deviateho ročníka, necítim sa ako deviatkačka. Stáli sme síce v átriu úplne poslední, ako je u nás v škole zvykom, pretože sme 9.C. Ako deviataci sa však

musíme pripravovať z hodiny na hodinu a robiť ešte čosi navyše. Lebo ako je niekde napísané „Modli sa a pracuj.“

Veľmi rýchlo zbehli tieto prázdniny a už je to tu.

Barbora Danišková, 9.C

Už každý z nás sa určite tešil na začiatok školského roka... Proste koniec prázdnin, žiak sa už chce znovu stretnúť so svojimi starými dobrými spolužiakmi, zdieľanie svojich prázdninových zážitkov a pod... Všetko je to proste ako každý rok. Človek si snáď ani nemá šancu uvedomiť, že v tejto škole bude už len posledných okolo 300 dní.

Ja už som si aj po tých rokoch zvykol, že „Nekonečno existuje, a to práve v tejto škole...“, avšak po otvorení očí, že vchádzam do triedy nie piata, šiesta, siedma či ôsma, ale deviata C, uvedomil som si, že aj to „nekonečno“ sa mi už onedlho skončí.

V tom momente, keď som si toto asi v druhý deň školského roka uvedomil, zamyslel som sa nad svojou budúcnosťou a až som priam zaváhal o svojej istote stať sa elektrotechnikom. Čo ak sa chcem stať radšej nejakým umelcom, spisovateľom, básnikom, muzikantom, maliarom, režisérom, popripade hercom? Musím sa sám seba opýtať „Čo vlastne chcem?“. Dobré, možno že by ma iné práce neuživili v pomere námaha a peniaze tak ako práca s počítačmi, ale ide skôr o to, či ma tá „práca“ bude baviť a keď už, tak na ako dlho? Zacítil som ten pocit, kedy sa musím rozhodnúť, po rozhodnutí už nebude cesty späť, a ak spravím nesprávny krok, bude na ňom postavený zvyšok môjho celého života... Viete si to vôbec predstaviť?! Je to niečo ako budova, ktorá má zlý základ na stavbu, ale aj tak sa musí postaviť... Preto sa musím rozhodnúť tak, ako mi nie logika či štatistika, nie rodičia ani starí rodičia radia, ale musím sa riadiť

predovšetkým svojím citom, ktorý ma zavedie za mojím skutočným cieľom najlepšie zo všetkého možného na svete! Je toľko možností a len jedná z nich je tá správna...

My, spolužiaci a kamaráti, ktorí sa spolu už pomaly deväť rokov takmer každý deň, každých desať mesiacov stretávame, učíme sa, pomáhame si, poprípade sa aj bavíme a občas aj spolu na hodinách vystrájame, budeme po tomto roku nadobro odlúčení. No nie zas až tak nadobro, ale rozhodne si už na seba nenájdeme toľko času, ako práve teraz... Teda áno, konečne opustím základnú školu a posuniem sa niekam ďalej, ale s tým prichádza aj to, že už veľa z nás nebude spolu.

Veľa ľudí možno zaujíma, že aký je to pocit, keď mňa deviataka čaká o nejaký pol rok monitor, ktorý je vraj úplne „über“ nado všetky testy ťažký, a treba sa naň deň aj noc pripravovať, a keď sa nepodarí monitor na jednotku, tak budú prijímacie skúšky na stredné a tak... Úprimne, väčší strach mám z tých prijímacích skúšok než z toho monitora.

Niektorád straší, ako bude deviaty ročník priam nezvláduteľný, ťažký... No musím povedať, že zatiaľ mi to tak nepripadá. Veď deviaty ročník je v podstate len opakovanie všetkých štyroch predchádzajúcich ročníkov, resp. celého druhého stupňa, plus k tomu nejakých neveľa nových a podľa mňa aj nie zložitých vecí, len sínus a kosínus, na ktorý som sa už pomaly tri roky tešil, že ma moja pani učiteľka matematiky naučí, no na prvej hodine matematiky nám p. učiteľka oznámila, že sa to budeme učiť až na stredných školách... Že som sa na to nespýtal tri roky dozadu...

Hold sa môžem jedine modliť, aby sa mi všetko podarilo podľa predstáv. Avšak modlenie mi v žiadnom prípade nepomôže, ale sľubujem, že sa budem snažiť tak, ako mi predovšetkým moja duša

rozkáže! Aj keď budem mať okrem školy toho ešte veľmi veľa, čo tento rok postíhať, ale hlavne, aby som sa dostal niekam ďalej! Lebo byť donekonečna na jednom bode, to predsa každého prestane baviť po nejakej dobe...

Simon Bielek, 9.C

Nina Vašková a Klára Vaščáková, 7.A

Pocity z 2. stupňa

Keď som prišla na 2. stupeň, nevedela som si zvyknúť na to, že každú hodinu prišiel iný pán učiteľ alebo pani učiteľka. Na 1. stupni sme mali skoro na všetkých predmetoch jednu pani učiteľku. Pribudli nám i nové predmety a viac učenia, čo sa mi zo začiatku zdalo náročné, no už som si zvykla. No najlepšie je, že počas prestávok sme v triede sami.

N. Kaduková, V.A

Úcta k starším

Dedko, babky, prababky,
aj keď ste starší ako my,
máte viacej múdrosti
a omnoho viac skúsenosti.

Viete, ako nás potešiť,
Viete, ako nás utešiť,
Viete, čo nám naozaj treba,
hoci my to nevieme, čo je naozaj bieda.

Preto máme my k vám úctu
a neradi vám spievame pieseň na rozlúčku.
My vás máme všetkých radi,
teba dedo a aj teba baby.

Paľo Greš, 9.C

Beseda so spisovateľkou

Na besede som sa dozvedel nové informácie o pani spisovateľke A. Verešpejovej. Rozprávala nám o jej živote. Rád by som sa s ňou stretol aj niekedy nabudúce. Na konci besedy sme pani spisovateľke rozdávali naše kresby o knihe „Neplechy školníčky Agneše.“ Pani spisovateľka bola kresbami nadšená a bola veľmi šťastná.

R. Staš, V.A

Na besede som bol veľmi rád, pretože so okrem iného zistil, čo robiť, keď chcem napísať knihu. Pani spisovateľka nám vysvetlila, že si musíme stáť za svojim. Hovorila obširne a zodpovedala aj na otázky, ktoré som sa chcel pôvodne opýtať.

M. Jambrich, V.A

Môj výlet k pamätníku Dukla

keď nám naša pani učiteľka oznámila, že pôjdeme na školský výlet aj k pamätníku Dukla, veľmi som sa tešila. A veru, mala som na čo. Boli sme na viacerých miestach, ale najviac sa mi páčila práve Dukla. Je to vysoká veža, presne dosahuje výšku 45 metrov. V nej je umiestnená socha sovietskeho vojaka a oproti veži je vojenský cintorín. V jednom hrobe je pochovaných až 119 neznámych vojakov. Sú tam pochovaní aj generáli, nad ich hrobmi sú sochy ich tvárí. Sú tam preto, aby sme vedeli, ako približne vyzerali. Ak mi neveríte, choďte sa tam pozrieť sami. Odporúčam vám to. Vojna je hrozná, preto si vážme, že žijeme v mieri.

Zuzana Galdunová, 4.A

Tri dôvody, prečo môžem byť hrdá na svoj národ

Takmer všetci ľudia, ktorých mám okolo seba, rozprávajú po slovensky, majú slovenskú národnosť, slovenské korene. Prečo môžem byť hrdá na svoj národ? Ja som sa zamyslela nad tromi základnými dôvodmi, prečo som hrdá na svoje korene.

Jedným z nich je môj rodný jazyk a neoddeliteľne aj nárečie. Slovenčina sa mi páčila odjakživa. Cítila som voči nej rešpekt, pretože to nie je práve najľahší jazyk. Avšak nikdy som s ňou nemala problém. Pre cudzinca je to obrovský boj učiť sa takúto reč. Aj keď sa ňou naučí rozprávať, nikdy nedosiahne takú úroveň, aby nebolo cítiť rozdiel. Preto som rada, že tento jazyk je pre mňa oriešok.

Dnes je celosvetovo rozšírená najmä angličtina. Pre málokoho je výnosné naučiť sa jeden z menej bežných jazykov. Náš jazyk je prakticky takmer nevyužiteľný. Je dôvod na to, aby sme kvôli nemu pocítovali hrdosť? Práve preto, že slovenčinu nepozná veľa ľudí, je to akési dedičstvo a dar, ktorý musíme ochraňovať pre ďalšie generácie. Keď si predstavím, že mojím jazykom plynulo rozpráva

niekoľko miliárd ľudí, je to jednotvárne a neoriginálne. O to viac je to pre mňa pozoruhodné a neobvyklé. Ak navštívime ľudí inej národnosti, môže sa im zdať tento jazyk natoľko zaujímavý, že o ňom budú chcieť vedieť viac.

Na začiatku som spomínala aj nárečie. V regióne, v ktorom žijem, je typická šariština. Moji rodičia ňou rozprávali odmalička a patrí k nim tak neodmysliteľne ako hviezdy k oblohe. To sa však o mne nedá povedať. Tak ako si ju oni osvojili, mne je zase až príliš cudzia. Myslím si, že to je len dobou. Ale toto nárečie má tiež svoje čaro. Veľmi rada počúvam svojich starých rodičov, keď medzi sebou „hutoria“, keďže ja plynulo rozprávať po šarišsky neviem. Aj keď v celej mojej rodine by sa nenašiel asi nikto, kto by mal rovnaký problém, neprekáža mi to.

Ďalším významným dôvodom je mentalita a kultúra. Sme národ, ktorý žije v srdci Európy, národ nie veľmi početný a taktiež nie veľmi starý. Ako prvú vlastnosť spomeniem pohostinnosť. Či už klasický symbol pohostinnosti chlieb a soľ ponúkaný významným zahraničným návštevníkom alebo klasicky slovensky vrchovato naložený stôl dobrotami od výmyslu sveta. Ďalšou pozitívnou vlastnosťou, ktorú chcem vyzdvihnúť, je pracovitosť. Toto potvrdzuje či už náš veľký záujem o prácu doma alebo v zahraničí, či nedostatok pracovných miest v našej krajine.

Slovensko sa má čím pýšiť. Nachádza sa tu veľa hradov a zámkov, kostolíkov a mnoho iných stavieb či historických stavieb. Avšak Slováci nesú aj nehmotné posolstvo, a to formou piesní a básní. Veľa pre mňa znamená folklór, ktorý sme prevzali po našich predkoch a neskôr ho odovzdáme zase my.

Tretím a zároveň posledným rozoberaným bodom bude národnostný vývin. Ako maličký a nie príliš významný národ sme dosť húževnato bojovali za svoje práva počas niekoľkých stoviek

rokov. Naším predchodcom sa podarilo presadiť náš jazyk. Neskôr sme si vedeli obhájiť Slováckmi obývané územie. Určite nám niečo hovoria mená veľikánov ako Ľudovít Štúr či Milan Rastislav Štefánik. Aj keď história ukazuje, že formovanie nášho národa mal zložitý priebeh, nakoniec predsa máme vlastný štát, kultúru a posolstvo.

Som hrdá, že som Slovenka a vždy aj budem. Náš národ je jedinečný tak ako aj každý iný. Ale som rada, že každý sa líšime inak. Slovenčinu nikdy nenahradí angličtina a vždy budem rada sledova, ako sa folklórne prvky dostávajú, síce trošku upravené, do módy. Ale to najdôležitejšie je, že nikdy nezabudnem, že zjednotenie všetkých Slovákov nikdy nebolo jednoduché.

Ester Halagová, 8.A

Zaujímať sa je užitočné

Hodiny slovenského jazyka sú väčšinou u žiakov menej obľúbené, učiteľ sa veľmi často stretáva so sťažnosťami žiakov, keďže je náš jazyk považovaný za jeden z najťažších na svete. Fakt, že v slovenčine existuje viac výnimiek, na ktoré nie je možné použiť jasné pravidlo, jej na popularite nepridáva. Aj keď sú niekedy hodiny pre učiteľa veľmi náročné, pretože žiaci neprijímajú žiadne argumenty na obranu krásy nášho jazyka, niekedy ho naopak žiaci dokážu prekvapiť. Keďže k jazyku nepatrí len ovládanie gramatických javov, ale aj schopnosť naučiť sa vytvárať súvislé výpovede na základe komunikačnej situácie, v ktorej sa žiak ocitá a potrebuje na ňu zareagovať, v každom ročníku dostáva priestor diskusia. Ako učiteľka slovenského jazyka vo 8.C a 8.D triede môžem povedať, že som pri tejto téme odchádzala z triedy nielen obohatená o množstvo nových informácií a poznatkov, ale aj s príjemným pocitom, že žiakov konečne hodina slovenského jazyka bavila a dokázali využiť aj poznatky z gramatiky, pretože ich vyjadrenia obsahovali odborné termíny, pri vyjadrení svojho názoru dokázali podať aj vysvetlenie, prečo to tak pociťujú, zároveň sa snažili vyhýbať nespisovným výrazom, nesprávne použitým predložkám a pod. Prečítajte si, ako pristúpili k príprave na diskusiu niektorí žiaci. Vybrala som tri príspevky, pričom prvé dve sa týkajú pitia obľúbených nápojov u mladých ľudí a ich kvality vzhľadom na obal, tretí súvisí s veľmi aktuálnou dilemou pre daný ročník, s voľbou budúceho povolania.

Mgr. Nikola Varcholíková

Na diskusiu v tejto triede by som navrhol tému Kvalita nápoja vzhľadom na obal, v ktorom je podávaná. Sústredil by som sa na

veľmi známy nápoj – Kofolu, ktorú môže kupujúci dostať načapovanú v pohári, ďalej v sklenenej fľaši, plastovej fľaši a v plechovke. Veľa ľudí tvrdí, že sa chuť nápoja nemení, avšak na druhej strane je známe, že výrobcovia musia zloženie nápoja prispôbovať obalu.

Na prvý pohľad sa zdá, že v nápoji toho istého druhu vo fľaši, plechovke alebo sude nie je žiaden rozdiel. Môžeme si povedať, že nezáleží na obale, ale obsahu, no nie je to celkom pravda. Zoberme si, že každý obal má iné zloženie a navyše vplyvom času dochádza k istým zmenám. Čo sa s ním stáva? Aký je jeho základ? Napríklad, plastová fľaša naplnená kofolou vyzerá rovnako ako tá v plechovke či skle, má rovnakú farbu i vôňu, líši sa iba v cene. Zatiaľ čo za jeden liter kofoly v plastovej fľaši zaplatíme približne 80 centov, pri čapovanej kofole a kofole v plechovke je to inak. V plechovke stojí kofola približne 1,50 eur za liter a čapovanú kofolu môžeme dostať až za 2 – 3 eurá za liter. Rozdiel síce nie je vo farbe a vône, ale v zložení áno. Súvisí si to hlavne s výberom lacnejších a skladnejších obalov. V plastovom obale sa nachádza v kofole oveľa viac éciiek a pridaných cukrov. Ďalšou zaujímavosťou je dĺžka doby, počas ktorej sa kofola dostane do predajne a ku kupujúcemu. Počas toho, ako je kofola umiestnená vo svojom obale, sa do nápoja uvoľňujú niektoré častice, ktoré sú škodlivé pre naše zdravie. Je potvrdené, že plastová fľaša kofoly sa dostane do regálov v predajni až za trikrát dlhší čas ako kofola v plechovke a za približne dvadsaťjeden dlhší čas ako kofola v sude pripravená na čapovanie. Ďalšou vecou je rozklad a udržanie obalu. Kofola vo fľaši sa rozkladá už po prvom týždni, no v tomto štádiu to ešte nevplyva na naše zdravie, ale po mesiaci až dvoch už áno, až v 93 % fliaš kupovaných v bežnom obchode sa našli mikročastice, a to v nemalej miere. Hovorí sa až o približne 200 mikročasticiach na liter. Na rozdiel od plastovej fľaše, hliníková plechovka je zvnútra

natretá špeciálnym ochranným lakom, ktorý má zabrániť časticiam hliníka vstrebávaníu sa do nápoja a zmene chuti. Ale na lak samozrejme tiež vplýva čas, približne po piatich mesiacoch začne plechovka prepúšťať miniatúrne častice. Približný pomer je 6 častíc na liter, takže 2častice na plechovku. tento počet je síce zanedbateľný, ale odrazí sa to v chuti. Chuť sa začne meniť približne po siedmich mesiacoch, a to dosť zjavne. Pozitívne je, že plechovka sa dá opakovateľne recyklovať, donekonečna. čo sa týka posledného obalu, sudu, ten má najmenej nevýhod, takmer žiadne, pretože by sa mal po každom vyprázdnení poriadne vypláchnuť a používať sa ďalej nepoškodený, nevypúšťa žiadne škodlivé mikročastice ani arómy. Záleží však na výrobcovi, ako k čisteniu pristupuje.

Karol Marušák, 8.D

Na tému diskusie v našej triede by som navrhol: Ako vyčistiť more od plastov, pretože si myslím, že by to veľmi pomohlo organizmom (rybám a rastlinám) vo vode. V súvislosti s návrhom spolužiaka by som sa následne priklonil k problematike súvisiacej s kvalitou nápoja vzhľadom na obal, v ktorom je podávaný.

Plasty:

Nápoje balené v plaste (PET fľašiach) sú charakterizované ich pomerne rýchlou výrobou a ich rýchlym balením a prevozom. Ale na druhej strane majú aj veľa nevýhod. Plasty sú veľmi neekologické a ostávajú dlho v prírode. Ich likvidácia je veľmi zložitá a drahá. Rozkladajú sa v prírode stovky rokov, a preto tvoria ekologickú záťaž.

Hliník:

Hliníkové obaly (plechovky) sa vyznačujú rýchlou výrobou a balením. ich preprava je taktiež pomerne ľahká. Výhoda oproti plastom je tá, že sa dá hliník lepšie recyklovať.

Sklo:

Vyznačuje sa zložitejšou výrobou, prípravou a umývaním fliaš. Zložitejšia je aj manipulácia, musia byť v prepravkách a musíme s nimi zaobchádzať opatrne. Náklad je ťažší na prepravu, ale ide o najekologickejší spôsob balenia. Sklo a fľaše sú viackrát použiteľné (po umytí a dezinfekcii).

Čapovaný nápoj:

Ide o veľké balenia (20 l, 25 l, 50 l sudy), pričom ide o ťažšiu manipuláciu, ale na druhej strane majú sudy veľkú výhodu. Po spotrebe nápoja nemáme obal, ktorý vyhadzujeme. Ide o jeden z najekologickejších spôsobov podávania nápoja. Nevýhodou sú iba ťažké sudy.

Chuť:

Najmenej ovplyvnená chuť je v skle. V balení plast – hliník – sud môže byť ich chuť ovplyvnená ich materiálom. Hliník a plast uvoľňujú atómy, časti z obalu, do nápoja.

Výsledok:

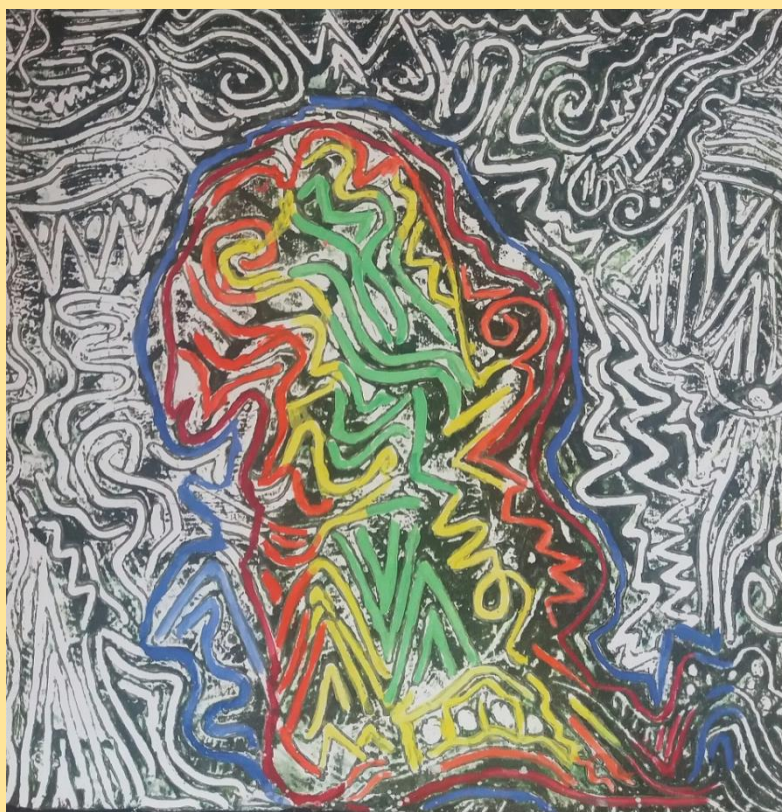
Najlepší materiál/obal na zachovanie pôvodnej chuti nápoja je sklenená fľaša.

Ivan Juraj Birkner, 8.D

V budúcnosti by ma bavilo pracovať ak priehradková pracovníčka v banke alebo ako ekonómka nejakej firmy. Tieto povolania sa mi páčia, lebo je to práca vykonávaná v pohodlí vlastnej kancelárie, ktorú neovplyvňujú rôzne prírodné faktory a tiež prichádzame do kontaktu s ľuďmi. Ale často sa naše názory menia a ak si zvolíme nevhodný odbor, ktorý nás časom omrzí, niekedy aj počas štúdia,

častokrát doštudujeme a venujeme sa niečomu, čo nás nezaujíma. Preto si myslím, že je veľmi ťažké zvoliť si vhodné zameranie pre strednú školu už v tomto veku, najmä ak si nie sme istí. Ale vždy je tu možnosť zvoliť si rôzne gymnázium a svoje rozhodnutie prehodnotiť a odložiť si ho na vhodnejší čas, aj keď následne je potrebné vyštudovať vysokú školu, pretože z gymnázia bez vysokej školy je ťažké sa uplatniť v práci. No taktiež sa medzi nami nájdú ľudia, ktorí majú veľké sny už od malička a snažia sa ich dosiahnuť, aj keď ich to niekedy stojí veľa. Práve pre takýchto ľudí je zvolenie odboru a vhodnej strednej školy takmer najjednoduchším rozhodnutím. Myslím si, že každý máme originálnu predstavu ako o škole, tak aj o budúcom povolání. Nieкого láka oblasť prírodných vied, iného zas informatika, ekonomika či matematika. Preto treba uvažovať racionálne a zodpovedne, pretože toto rozhodnutie nie je ľahké vrátiť späť, alebo si ho odložiť na neskôr.

Andrea Ondejová, 8.D

Eva Pullmannová, 7.B

Vlastná tvorba

Kapustníky

A už je to tu! Znova sme sa museli presťahovať. Moja mama ma nikdy neberie vážne. Občas si aj dupnem, ale aj tak mi nafučaná tvár pri nej nepomôže.

Bývame v Petržalke s mojou tetou Bertou v dvojizbovom byte, v ktorom sa všetky tlačíme. Jediné jedlo, ktoré je schopná urobiť, sú kapustníky. Už ich nemôžem ani cítiť. Som tu len týždeň a už sa mi poriadne zhnusili, je nimi presmradený celý byt. Okrem toho je byt v hroznom stave. Tete som to nepovedala, keď nás k sebe prichýlila, nepatrí sa kritizovať jej byt a celkové zariadenie.

Zasa prvý deň v novej škole, zasa nestíhačka. Mama mi pripravila ako vždy veľkú desiату, vhodnú skôr pre drevorubača ako pre 13 ročnú pubertiačku. Ku škole ma priviezla na svojom aute, ktoré volám lentilka.

„Dobrý deň, mladá dáma. Vitam ťa v našej škole,“ povedala s riadnym afektom učiteľka Nosáľová.

„Dobrý deň, volám sa Ella Kvetná. Ďakujem za privítanie,“ snažila som sa s umelým úsmevom zareagovať.

Vstúpili sme do 7.B triedy, kde prebiehala hodina matematiky s učiteľom Neposedným. Učiteľka Nosáľová ma posadila do prvej lavice, k jednému chlapcovi. Niečo šepľala učiteľovi a odišla.

Neznámy chlapec sa mi prihovoral:

„Si tu nová, čo? Nosáľka ťa priviedla na fakt nudnú hodinu.“

„Ahoj, áno som tu nová. Volám sa Ella.“

„Čus, som Braňo. Volajú ma rýchlik.“

Ako Braňo hovoril, hodina bola fakt nudná. Neposedný ma celú hodinu ani nevyvolal, a tak sme sa počas hodiny skamošili. Zazvonilo a ja som vytiahla svoju desiату.

„Tá desiata vyzerá dobre, nepotrebuješ s ňou pomôcť?“

Bez toho, aby som niečo stihla povedať, mi Braňo vysvetlil, že Juraj je veľký jedák a volajú ho Tučko. On si však na to už zvykol a berie všetky narážky na jeho postavu ako kompliment. Predsa len som mu dala ochutnať.

Na slovenčine ma zozadu ťukli dve manekýnky: „Moja, to čo máš na nechtoch? Veď tá farba už dávno vyšla z módy. Sme dvojčky Viki a Niki. Ver tomu, že my dve sme najlepšie módné poradkyne na tejto škole.“

„Ja som Ella.“

„Hej, hej, hééj, Stredná, Letná, Kvetná, či ako sa voláš? Ako si dovoľuješ hovoriť na mojej hodine. Odpovedz mi na otázku, ktorú som sa pýtala.“

„A nemohli by ste mi ju znova zopakovať?“

„Preto, že nedávaš pozor, sa mám ja správať ako stará pokazená obohratá platňa?“ vybuchla.

„Ale veď ja som...“

„Ticho! Nebudem s tebou o tom viac diskutovať, za tvoju drzosť ostávaš po škole.“

Spolužiaci ma bránili, že som nová a podobne, ale za odmenu ostali po škole aj oni.

Telesná výchova. Viedlo sa mi dobre, v behu som vždy vynikala. Do cieľa som prišla prvá.

„Hej ty, čo si myslíš, že si? Ja chodím do cieľa stále prvá, o tom vie každý. Na tvojom mieste by som v žiadnom prípade neskúšala poraziť ma v akejkoľvek disciplíne.“

„Dievčatá, nejaký problém?“

„Nie, chcela som sa len predstaviť, ja som Peťa.“

Nemo som sa na ňu dívala, aká vie byť zrazu milá.

„Tá Peťa by vyhrala cenu Oto ako herečka roka,“ pošepol mi Braňo.

„A tie jej vlasy, veď si ich nečesala minimálne týždeň,“ pridali sa dvojičky.

„Dokonca mi zjedla moju desiatu, na ktorú som sa veľmi tešil. A to som si ju prvýkrát pripravil sám,“ dodal Tučko.

„Vonia to tu ako v našom byte,“ pomyslela som si po príchode z telocvične.

Keď som zbadala na tanieroch v jedálni dnešný obed, v tom momente som vedela, že do poškoláckej triedy odídeme hladní.

Okuľa nám dala písať sloh na tému Pozitívne vlastnosti našej školy. Začala som písať blbosti, napr. aké je potrebné získať vzdelanie zo všetkých oblastí ľudského života. Už viem, ako zalichotiť učiteľom.

„Letná Ella, dones mi z kabinetu kávu!“ rozkázala Okuľová.

Zagúľa som očami a na rozkaz kráľovnej Okuly som išla po kávu.

Vošla som do kabinetu a rýchlo zobrala kávu. Vrátila som sa späť do triedy a dopísala som sloh, kde som ako pozitívum osobitne napísala hodinu slovenčiny, to pre istotu, aby si na mňa nezasadla. Cestou domov som si všimla, že mi chýba môj obľúbený náramok šťastia.

„Pekná bodka dňa.“

V utorok po vstupe do školy pribehla ku mne Okuľa a poslala ma do riaditeľne. Vraj som včera v jej kabinete stiahla súbory, ktoré sú veľmi tajné.

„Ja som nič neurobila!“

„Prosím, nič nehovor, v piatok príď s mamou. Verím, že pred ňou

klamať nebudeš.“

Odišla som z riaditeľne celá uplakaná.

Rýchlik si začal v duchu opakovať udalosti, ktoré viedli k mojej návšteve kabinetu. Juraj prechádzal celú chodbu a hľadal, či tam nenájde nejakú podozrivú stopu.

„Ruka!“ Niki niečo nesesedelo.

Upratovačky hlásili, že v stratách a nálezoch nič lesklé odvčera nepribudlo.

„Prvá skutočnosť, ešte niekto tam musel byť!“ skonštatoval Braňo.

„No počkať, veď Strela, pardon Ella, nevie heslo na počítač, pretože heslo žiakom prezradí učiteľka Mišková až priamo na hodine informatiky, ktorá ešte tento týždeň nebola!“ vykrikla Viki.

„A už vôbec nerozumiem tomu, akoby mohla za taký krátky čas stiahnuť nejaký súbor. Veď každý žiak v škole vie, že wifina je pomalšia ako ja v behu,“ odvetil Tučko.

To bolo asi prvýkrát, čo Juraj použil hlavu. Ale možno to bolo vďaka tomu, že predtým zlikvidoval tri lekvárové buchty.

Riaditeľka mi po vypočutí svedkov konečne začala veriť. Práve naopak Okuľa bola presvedčená, že som dobrá klamárka.

„To nie je možné, ja som ťa videla. Dokonca som videla, ako vychádzaš z kabinetu s USBčkom v ruke!“

„A ty si čo robila na chodbe? Aaa... počkať, učiteľke si povedala, že nemôžeš ostať po škole pre bežecký tréning. A čo máš na ruke?“

Doma na stole ma čakali kapustníky.

Anekdoty

Učiteľka sa pýta: „Ako sa nazýva pomyselná čiara okolo našej Zeme?“

Žiačka odpovedá: „Zemská osa“

Martin Rázus, 6.A

Adam Osadzuk, 8.C

Biológia tak trochu inak

Slepúch má jedno oko také zatvorené /Mário Smrek, 7.B/

Had so zakrpatenými nohami /J. Kacár, 7.B/

Bažant sa liši od samičky červeným nosom /Š. Balog, 6.A/

Drop fúzatý má sršť /S. Tabačáková, 7.B/

Na lúkach žijú lúčne pávky /S. Hornák, 7.B/

Samica bažanta ...bažantica /N. Vrbovský, 7.B/

Žiaci zo 7.B triedy

Ke Yu Li, 7.A

Slovo na záver

A ste na konci! Veríme, že ste sa spoločne s nami trocha zasmiali, popremýšľali, dozvedeli sa niečo nové. Už teraz pripravujeme pre vás ďalšie zaujímavé čítanie, takže nebuďte smutní, o chvíľku budete môcť čítať ďalšie číslo. Naša škatuľa však stále ziva prázdnotou, preto vás chceme vyzvať, aby ste sa nebáli a vhadzovali do nej pravidelne svoje výtvary, či už ide o články, vlastnú tvorbu alebo ilustrácie.

Zloženie redakčnej rady

Vyučujúce:

Mgr. Katarína Pappová, Mgr. Mária Popjaková, Mgr. Nikola Varcholíková

Žiaci:

Eva Pullmannová 7.B, Jana Jakabčinová 7.B, Miriam Gajdošová 9.C,
Júlia Musilová 9.C, Simon Bielek 9.C, Pavol Greš 9.C, Ester Halagová 9.A,
Karol Marušák 8.D, Ival Juraj Birkner 8.D, Andrea Ondrejová 8.D,
Nevena Kraviarová 8.B,